

Pekka Lempiäinen

*Varovainen
murtovaras*

Varovainen murtovaras

Varovainen murtovaras

Pekka Lempiäinen

Varovainen murtovaras

© 2013 Pekka Lempiäinen

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-286-761-2

1.

Vempeleellä hän sai autotallin oven auki ja peruutettua pakettiauton sisälle. Hän olisi turvassa katseilta aina siihen asti kunnes lähtisi.

Hälytysjärjestelmä oli ikivanha, kuten Jaakko Maurila oli kertonut. Autotallissa hälytystä ei ollut ollenkaan, se kun oli vasta hiljattain rakennettu. Hälytysjärjestelmän keskus löytyi autotallista, juuri sieltä missä Jaakko oli kertonut sen sijaitsevan. Se oli niin vanha ja likainen ja hapettunut, että pani epäilemään olisiko koko järjestelmä toiminut ollenkaan. Olisi silti tärkeää vaientaa se, vaientaa niin ettei poliisi huomaisi että hälytyksen oli hiljentänyt joku melkein ammattilainen.

Hänellä oli aamuun asti aikaa.

Sisältä huvila oli hyvässä mallissa, fiinimpi kuin mitä hän oli uskonut. Huvila kuitenkin oli Vaipion kakkosasunto tai peräti kolmoskämpä. Tyyriimpi se silti oli kuin hänen asunto. Tyylistä joku asiantuntija olisi saattanut napista. Asunto sisälsi vanhaa ja uutta kalustusta ja kaikki sikin sokin keskenään. Olohuoneessa silmään osui ensin suuri, uutuuttaan kiiltävä teeveetuoli, sellainen mekaaninen. Televisio sen sijaan oli paljon vanhempi, kuvaputki mallia. Seinillä television molemmilla puolilla oli tauluja leveine kehyksineen. Sohva ja nojatuolit saattoivat olla antiikkia, sohvapöytä uusi. Kirjahylly näytti olevan iältään jotain edellisten väliltä. Pöydällä ja kaappien päällä oli kynttilänjalkoja, mutta näyttivät aivan messinkisiltä. Kirjahyllyn kirjoista osa oli jonkin kirjakerhon kirjoja. Niistä ei divarisakaan saisi kuin muutaman lantin. Maljakot ja muut koriste-esineet näyttivät kuin ne olisivat rihkamaa. Kaikki tavarat näyttivät kelvottomilta, mutta silti ne piti varastaa.

Keikan ikävin osa oli kantaa tavarat autoon. Jos hän olisi ollut laillisilla asioilla, hän oli palkannut työhön apu-

miehen.

Tavarat sai kannettua sisäovien kautta autotalliin ja pakettiauton tavaratilaan. Huonekaluja hän ahtoi mukaan niin paljon, mitä autoon mahtui. Piti raahata pakuun myös sohva ja pari nojatuolia. Ne olivat raskaita kantaa ja näyttivät rumilta. Jos ne olisivat olleet hänen, hän olisi kantanut ne pihalle ja tehnyt niistä nuotion. Ne mahtuivat pakuun vain vaivoin. Jaakko Maurila oli sanonut, että huonekalut saattoivat olla antiikkia ja siksi arvokkaita. Raskas oli myös suuri, vanha televisio. Se painoi vielä enemmän kuin oli arvellut. Moisella televisiolla ei kai mitään rahallista arvoa voinut enää olla. Mutta Jaakko oli nimenomaan tivannut, että talosta piti viedä kaikki mikä vaan autoon mahtui. Televisio, stereot ja radio, keittiöstä astiat jotka vähänkin arvokkailta näyttivät. Kaikki vanhalta näyttävät huonekalut, kaikki taulut, kirjat ja ryijyt ja matot ja vaatteet. Jostain jäi käsineisiin jotain tahmeaa. Tauluistako? Ne haisivatkin oudolle. Joidenkin taulujen kehykset olivat suuremmat kuin itse taulut.

Elektroniikasta hän suunnilleen tiesi mitä mikin mak-saa käytettynä kaupasta ostettuna, osasi siten arvioida myös omat tienestit. Tosin katukaupassa tavarat vaihtoivat omistajaa kovin halvalla ja niistä rahoista osansa ottaisivat myös Usko Sammaleinen ja Jaakko Maurila. Mutta tauluista ja muusta taiteesta hän ei tiennyt mitään. Tauluista hän tiesi vain sen, että jotkut olivat hyvin kalliita, mutta toiset silkkaa roinaa, vaikka maallikon silmissä näyttivät aivan samanlaisilta. Vaipion taulut, vaikka hänestä hämärässä komeilta näyttivät, saattoivat silti olla arvottomia. Hän ajatteli, että uralla edetäkseen hänen pitäisi kai perehtyä taiteisiin. Vielä turhemmalta tuntui vanhoja huonekaluja raahata autoon, mutta jos ne antiikkia...

Jopa makuuhuoneen parisänky patjoineen kaikkineen olisi pitänyt tunkea pakettiautoon, mutta sitä hän ei tehnyt. Ei se olisi sinne enää mahtunut. Hän viilteli patjan päällisen

veitsellä riekaleeksi, tutki mitä se piti sisällään. Patjan sisällä oli vain täytteitä. Komeroissa olevat vaatteet eivät kummoisilta näyttäneet, mutta hän kantoi nekin autoon. Samoin teki lipastoista löytyneille puhtaille liinavaatteille.

Raskain työ oli tehty parissa tunnissa. Vaikutti ettei talossa enää olisi mitään varastettavaa. Kaikki huonekalut eivät autoon mahtuneet, eikä hän aivan arvottomia muovisia keittiökalusteita olisi muutenkaan mukaan huolinut. Ne eivät voineet olla antiikkia.

Hänelle jäi paljon aikaa ja hän käytti ajan kulkemalla talossa sinne tänne, mietti minne piilottaisi rahat jos itse talossa asuisi. Ei hän keksinyt paikkaa. Kassakaappia ei löytynyt. Seinistä ei löytynyt kohtaa mitä koskemalla salaluukku avautuisi. Patjan ja tyynyjen sisällä oli vain sinne kuuluvia vällyjä. Kaikki löytämänsä komerot ja kaapit ja laatikostot hän tutki, mutta ei löytänyt mitään kätköä. Keittiössä oli vain niukat kalusteet, kaapeissa astioita, toisessa ruokatarpeita, komerossa siivousaineita ja -välineitä. Jääkaapissa oli vain vähän muonaa, kuin myös pakastimessa. Tiskikoneessa ei ollut mitään, eikä tiskipöydän alta löytynyt salalokeroa, kaapistojen paneelit eivät irronneet. Kylpyhuone oli yhtä autio. Ei edes vessanpytyn vesisäiliöstä löytynyt piiloa.

Se tuntui oudolta. Jaakko oli hänelle sanonut, että talosta löytyisi jotain muutakin. Hän pinnisti muistia ja saikin mieleensä kuvan viime tapaamisesta Jaakon kanssa. Jaakko oli sanonut: "Sieltä voi löytyä sellainen satsi, että voidaan hommat lopettaa siihen." Jaakko ei kai ollut tiennyt, tai ainakaan kertonut hänelle, mikä tuo satsi oli. Puheissa mies oli vihjaissut milloin koruihin, milloin antiikkiesineisiin, milloin huumeisiin, milloin silkkaan käteiseen. Eikä Jaakko ollut kertonut missä kätkö sijaitsi, oli puhunut vain salalokerosta tai kätköstä, oli neuvonut häntä penkomaan kaikki paikat joihin jotain voisi piilottaa.

Mitään sellaista ei löytynyt, ei mitään sinne päinkään.

Tulisi keikasta ehkä kuitenkin parempi kuin monesta muusta hänen tekemästään keikasta. Oli hän joskus tehnyt murtoja, joista oli saanut aivan silkkaa romua vaivan pal-kaksi.

Ulko-oven ja takaoven ja autotallin oven lisäksi ainoa paikka jossa oli lukko, oli makuuhuoneessa oleva pienehkö lipasto. Lukitut laatikot hän oli heti tullessaan tiirikoinut auki, mutta löytänyt vain papereita, ja hyvin vähän niitä-kin. Hän tutki lipaston vielä uudelleen, mutta mitään sala-luukkua ei löytynyt. Itse lipasto oli melko uusi, eikä takuulla olisi edes antiikin keräilijöille minkään arvoinen. Paperit olivat kaikki virallisia papereita verottajalta ja va-kuutusyhtiöltä. Hänelle ne olivat aivan arvottomia. Vain yksi kirjekuori hieman erosi joukosta. Kuoressa ei ollut kenenkään nimeä, ei postimerkkejä. Sisällä oli valokuvia.

Hän jäi tuijottamaan ikkunasta ulos. Kuu pilkisti esille pilven takaa. Sen säteet osuivat metsässä johonkin kiiltä-vään. Seisoiko metsätiellä auto? Siltä se aivan vaikutti, vaikka ei hän siitä varma ollut.

Pilvi peitti kuun ja tienoo hämärtyi entisestään. Hän jäi katsomaan metsää. Sillä kohti metsää kulki pieni tie, sen hän oli kartasta tarkistanut ja oli ajanutkin tietä valoisaan aikaan. Pieni tie mikä ei johtanut paljoa minnekään, paitsi vasta matkojen päässä vähän isommalle tielle. Asuntoja metsätien laidalla ei useita ollut, tienhaaroja vain muuta-mia. Ei hän aivan tarkkaan muistanut, millä tavoin pikkutie metsässä kiemurteli. Vaikea oli käsittää kuka paikalle kes-kellä yötä autolla ajaisi. Ellei tielle sitten ollut pysähtynyt joku vaan lemmenpari puuhiinsa. Siihen paikka voisi olla aivan sopiva.

Kello tuli neljä. Hänen joka tapauksessa pitäisi aivan pian lähteä, ettei portilla törmäisi lehdenjakajaan.

Autotalliin johtavalla ovella hän vielä pysähtyi katso-maan asuntoa. Paikka oli putsattu tyhjäksi. Kaiken arvok-kaan hän oli kantanut autoon. Talosta ei löytyisi mitään

merkkejä hänestä, ei sormenjälkiä, ei kengänjälkiä, ei DNA:ta. Hän nouti autosta sorkkaraudan, väänsi sillä auki jo tiirikalla avaamansa ja sulkemansa lipaston laatikot. Sen piti luoda vaikutelma, että paikalla oli vierailnut joku vaan täysi amatööri.

Hän kiirehti autotalliin. Pakettiauton tavaratila oli täpötäynnä tavaraa. Hän sulki auton takaovet. Pakettiauton kylkeä koristi tarra: "Vaasisen muuttopalvelu." Hän avasi autotallin oven. Pihalla tai lähimetsässä ei näkynyt ketään. Kuu pysyi pilvessä. Vieläkin häntä epäilytti metsässä näkemänsä auto, jos se edes auto oli. Ehkä metsään oli tiputettu jotain rojua, mistä kuunvalo sai kimmokkeen. Miksei hän ollut sitä valoisaan aikaan pannut merkille? Autotallin ovelta hän ei paikalle nähnyt.

Hän astui takaisin pakettiautoon, ajoi sen ulos tallista, sammutti moottorin. Hän sulki autotallin ovet sisäpuolelta, tarkisti sitten, ettei lattialle jäänyt auton renkaista jälkiä, kiersi sisäovien kautta takaovelle.

Vielä hänen pitäisi rikkoa ikkuna. Niin se piti tehdä. Niin hän sen oli suunnitellut. Piti antaa poliisille vaikutelma, että murron teki joku vaan sattumalta paikalle osunut kulkuri tai pilviveikko. Niitähän kaikkialla oli riittämiin. Ja ikkuna pitäisi rikkoa ulkopuolelta, niin että sirpaleet lentäisivät sisälle taloon.

Mutta jos metsätiellä oli auto parkissa, meteli voisi kuulua sinne asti. Ehkä suunnitelmaa piti siltä osin muuttaa.

Hän nouti sorkkaraudan, väänsi takaovea kunnes lukko antoi periksi. Näyttäisi kuin ovesta oli murtauduttu sisälle. Kukaan ei ehkä tajuaisi tarkistaa, että autotallin oven oli tiirikoinut auki asiansa osaava murtomies ja että sama ammattilainen oli hiljentänyt hälytysjärjestelmän. Vielä piti käydä autotallissa, asentaa hälytys toimimaan, nopeasti ulos takaoven kautta. Hän kuulosteli hetken pihalla päällelleen. Tienoo pysyi hiljaisena ja pimeänä. Kotvasen kuluttua taivas vaalenisi. Hän käynnisti auton. Sekään ääni

ei tuonut paikalle ketään. Hän ei sytyttänyt ajovaloja. Pihtien erotti vain heikosti. Auto matoi kävelyvauhtia maantielle. Puuttuisi vielä että hän ajaisi ojaan jo rikospaikalla. Kuu ilmestyi parahiksi esille pilven takaa.

Maantiellä hän seisahtui hetkeksi, katsoi taakseen. Metsätiellä tosiaan oli auto. Hän näki sen nyt paremmin kuin aikaisemmin. Kuunvalo loisti auton katosta ja tuulilasista. Mutta ei hän nähnyt auton sisälle, eikä saanut auton merkistä selkoa. Mutta auto paikalla seisoj, siitä hän oli varma. Se kaiken lisäksi seisoj paikalla, mistä saattoi nähdä Vaipion huville puiden oksien lomista.

Hän jatkoi matkaa ilman valoja, kurkki peileistä taakseen. Mutta peileissä maantie takana pysyi pimeänä ja tyhjänä. Hän sytytti ajovalot, painoi kaasua. Hetken päästä hän tuli isolle tielle. Hän kääntyi vasemmalle, kiihdytti. Maantie pysyi tyhjänä niin takana kuin edessä. Mitä kauemmaksi murtopaikasta pääsi, sitä pienemmäksi kävi huoli jäädä kiinni. Jonkun ajan kuluttua hän tuli levähdyspaikalle, kääntyi sinne, pysäytti auton metsikön laitaan niin kauaksi maantiestä kuin pääsi. Hän riisui tossujen päältä villasukat pois. Ne voisivat herättää poliisin huomion, jos ajaisi tiellä ratsiaan. Käsineitäkään ei enää tarvinnut. Hän laskeutui jaloittelemaan.

Keikka tuntui sujuneen hyvin, niin kuin kaikki hänen tekemänsä keikat. Hälytysjärjestelmän kaappi oli löytynyt juuri sieltä, missä Jaakko oli sanonut sen olevan. Se oli ollut helppoa vaiantaa. Kaikki muukin talossa oli ollut juuri niin kuin Jaakko oli kertonut. Maurila oli valmistellut keikan huolella, kuten ennenkin. Jaakko oli suunnitellut keikan häntä varten ja sen lisäksi hän oli itse suunnitellut sitä vielä monen päivän ajan. Asunnon omistaja, liikemies Raimo Vaipio lomaili Espanjassa. Jaakko oli jopa tiennyt, mihin aikaan ja mihin koneeseen mies nousi, tiesi milloin tulisi takaisin. Vaipion naapuri, muuan Altti Joupila, jonka oli määrä Vaipion asuntoa vahtia, juopotteli illan paikallisessa

Elias Turanen on murtovaras, hyvin varovainen sellainen. Hän kuitenkin tekee pahan virheen ja murtautuu aivan väärään paikkaan. Siitä alkaa takaa-ajo. Kun asiat menevät pieleen, ei Eliaksella ole voimia tai taitoja pinteestä selviytymiseen, ei vaikka saa apua kahdelta x-poliisilta.

Kirja kertoo pienen ihmisen rimpuilusta isojen poikien leikissä, leikissä jonka panokset kaiken aikaa kasvavat ja mistä ei pääsekään pois.

